Elektronikusan aláírta:
[redacted]

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: IV/ 03316 - 0 / 2024
Érkezett: 2024 OKT 03.
Érkezés módja
POSTÁN @ EGYÉB:
Példány: 1 Melléklet: 14 Kezelőiroda:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted], mint indítványozó (a továbbiakban: **Indítványozó**), figyelemmel az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontjában biztosított hatáskörére, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 26. § (1) bekezdése, 27. §-a, valamint alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK
SZÉKESFEHÉRVÁR
postán,gyűjtőjéből, személyesen,faxon, e-mailen
Érk.: 2024 SZEP 23 109.
Példány: 1 Mell.: db
Az ügyirat száma: 71.M.700577/2022/13/1.

terjeszti elő a Székesfehérvári Törvényszék útján.

Kérelem

1./ Indítványozó kéri az Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.057/2022/24. számú ítéletének, a Győri Ítélőtábla Mf.V.30.049/2023/3. számú ítéletének, valamint a Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

2./ Indítványozó kéri továbbá az Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az egyes igazságügyi tárgyú törvényeknek a magyar helyreállítási és ellenállóképességi tervhez kapcsolódó módosításáról szóló 2023. évi X. törvény (a továbbiakban: **Módtv.**) 18. §-ának alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján a kihirdetés napjára visszamenőleges, ex tunc hatállyal semmisítse meg.

3./ Indítványozó kéri továbbá az Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: **Bszi.**) 10. § (1) bekezdését, (4) bekezdés b) és c) pontjainak, valamint (5) bekezdésének;

- a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: **Mt.**) 116. §-ának, valamint 117. §-ának

alaptörvény-ellenességét, és azokat az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Nyilatkozatok

Indítványozó nyilatkozik, hogy

- indítványozó az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján azért minősül érintettnek, mert a sérelmezett döntéseket megelőző eljárásokban indítványozó felperesként vett részt;
- a jogorvoslati lehetőségek kimerítéséhez szükséges ítéletet 2024. augusztus 1. napján, ügyfélkapun történő letöltéssel, elektronikus úton közölték indítványozóval;
- az alkotmányjogi panasszal támadott ítélettel szemben a felülvizsgálati eljárás megindításával valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerített,
- az alkotmányjogi panasszal támadott ítélettel szemben perújítási eljárást nem kezdeményezett, ilyen eljárás nincs folyamatban, továbbá Indítványozó nem kérte a sérelmezett döntések végrehajtásának felfüggesztését.

Az alkotmányjogi panasz indokai

I.1./ Indítványozó felülvizsgálati kérelmét, valamint az ügy iratait 2024. március 8. napján terjesztették fel a Kúriához. Az ügyet a Kúria 2024. március 11. napján, 10.033/2024 számon vette lajstromba.

A Bszi. 10. § (7) bekezdése szerint a Kúria ügyelosztási rendszere ügyenként naplózza az ügyelosztás teljes folyamatát, amelyet a Kúria a honlapján közzétesz. A Kúria ennek megfelelően a honlapján közzétette – mások ügye mellett - az Indítványozó ügye elosztásának folyamatát az alábbiak szerint.

10033/2024	Érkezés időpontja:	2024.03.08 14:51
	Lajstromozás időpontja:	2024.03.11 07:55
	Kiosztás időpontja:	2024.03.11 16:16
	Ügycsoport:	munkaügyi perek
	Eljáró tanács:	P.V.
	Tanácsösszetétel:	[redacted]
	Ügyelosztást végző vezető:	[redacted] - kollégiumvezető helyettes
	Újraindult:	Nem
	Ha történt eltérés, annak indoka:	

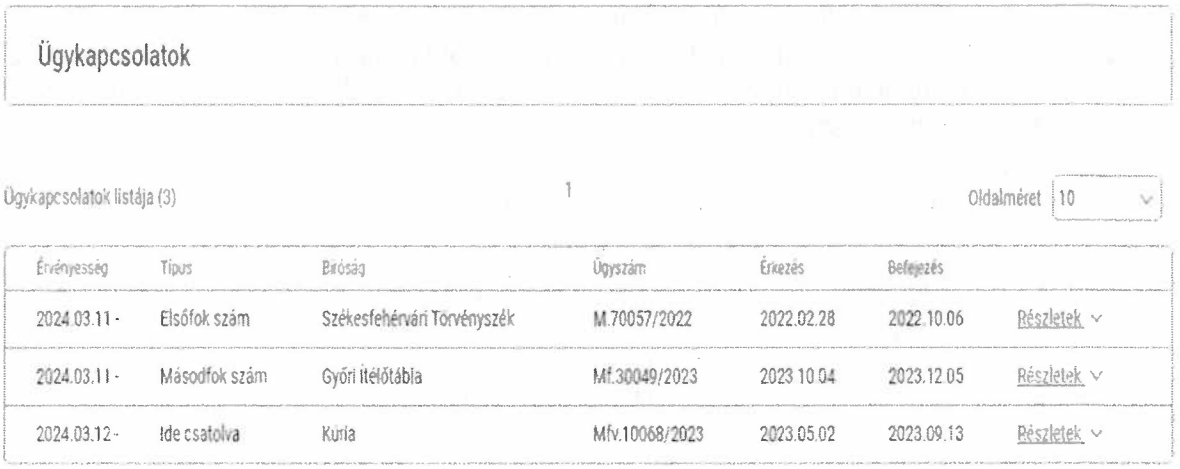
A Kúria által közzétett adatokból megállapítható, hogy az ügyelosztás során, az ügyelosztás folyamatát meghatározó adatok közé Indítványozó ügye vonatkozásában azt tüntették fel, hogy Indítványozó ügye nem minősül újraindult ügynek.

Az Indítványozó ügyének a Kúriához érkezésekor hatályos ügyelosztási rend (a továbbiakban: **Kúria Ügyelosztási Rendje**) III.3. pontja szerint újraindult ügynek azt az ügyet kell tekinteni, amely a befejezése után új számon újraindul (tanácselnöki intézkedés alapján) az eljárás felfüggesztését, félbeszakadását, szünetelését vagy az ügyben hozott határozat Alkotmánybíróság, vagy a Kúria jogegységi panasz tanácsa általi megsemmisítését követően, vagy visszaküldés folytán, illetve *hatályon kívül helyezés, közbenső vagy részítélet utáni felterjesztés esetén.*

Indítványozó ügyében, az Indítványozó felülvizsgálati kérelmének eredményeként, a Kúria Mfv.VIII.10.068/2023/6. számú végzésével korábban hatályon kívül helyezte a Győri Ítélőtábla Mf.V.30.055/2022/5. számú ítéletét. A Győri Ítélőtábla ezt követően hozta meg a Mf.V.30.049/2023/3. számú ítéletét, amellyel szemben Indítványozó ismét felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért az elsőfokú bíróság az ügy iratait ismét felterjesztette a Kúriához.

Indítványozó ügyében tehát miközben fennállt a hatályon kívül helyezés utáni felterjesztés, mint az ügyelosztás szempontjából lényeges körülmény, ennek ellenére az Indítványozó ügyének kiosztásakor valótlan adatként rögzítették, hogy Indítványozó ügye nem minősül újraindult ügynek.

I.2./ Hangsúlyos tény, hogy miközben az ügyelosztás során azt rögzítették, hogy Indítványozó ügye nem újraindult ügy, addig az Ügyfél Irathozzáférési Rendszer eközben tanúsítja, hogy a Kúrián 2024. március 12. napján utasítást adtak arra is, hogy az Mfv.VIII.10.068/2023/6. számú ügyet - előzmény ügyként - csatolják az Mfv.V.10.033/2024. számú ügyhöz.

Ügykapcsolatok

Ügykapcsolatok listája (3) 1 Oldalméret 10

Érvényesség	Típus	Bíróság	Ügyszám	Érkezés	Befejezés	
2024.03.11 -	Elsőfok szám	Székesfehérvári Törvényszék	M.70057/2022	2022.02.28	2022.10.06	Részletek
2024.03.11 -	Másodfok szám	Győri Ítélőtábla	Mf.30049/2023	2023.10.04	2023.12.05	Részletek
2024.03.12 -	Ide csatolva	Kúria	Mfv.10068/2023	2023.05.02	2023.09.13	Részletek

A Kúria Ügyelosztási Rendje III.3. pontja rögzíti, hogy az újraindult ügyet ugyanarra a tanácsra kell kiosztani, amely korábban már eljárt.

I.3./ Tekintettel azonban arra, hogy az ügyelosztás során valótlan adatként azt rögzítették, hogy Indítványozó ügye nem újraindult ügy, ezért nem érvényesült a Kúria Ügyelosztási Rendjének III.3. pontja, és Indítványozó ügyét nem arra a tanácsra osztották ki, amely korábban az Indítványozó ügyében már eljárt.

Az Indítványozó ügyét tehát lényegében eltérítették a Kúria Ügyelosztási Rendje III.3. pontjában meghatározott iránytól, és az ügyet egy olyan tanácsnak osztották ki, amelyhez e beavatkozás nélkül, illetve helyes adatok rögzítése esetén az ügy jogszerűen nem kerülhetett volna.

Lényeges továbbá az is, hogy a Bszi. 10. § (7) bekezdésére figyelemmel, a Kúria által közzétett és nyilvános adatokból az is megállapítható, hogy Indítványozó ügyében a Bsz. 10. § (5) bekezdése szerinti egyéb, az ügyelosztási rendtől eltérést megalapozó körülmény nem állt fenn, azaz erre alapozva sem volt helye annak, hogy Indítványozó ügyét más tanácsra osszák ki.

Indítványozó ügye tehát nem az ügy törvényes bíróihoz került, a valótlan adat rögzítésének következményeként mind a tanács összetétele, mind a tanács elnöke, mind az előadó bíró személye eltért a korábban eljárt tanácsétól.

I.4./ Indítványozó szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a Módtv. rendelkezései miként érvényesülnek a gyakorlatban, ugyanis a Módtv. megalkotására éppen azért került sor, mert az Európai Unió részéről oly súlyos aggodalmak fogalmazódtak meg a magyar igazságszolgáltatás függetlenségével, azon belül is különösen az ügyelosztás módjával és folyamatával kapcsolatban, amelyek aztán a Magyarországnak járó uniós források kifizetésének felfüggesztéséhez vezettek.

Az Európai Bizottság több közleményében is kifejtette, hogy az uniós források kifizethetőségének érdekében folyamatosan nyomon követi a Módtv. eredményeként hatályba lépő jogszabályok gyakorlati érvényesülését, alkalmazását. E vizsgálata során pedig kiemelten kezeli mindazon bejelentéseket, panaszokat, visszajelzéseket amelyekkel az érintettek közvetlenül hozzá fordulnak.

Az Alkotmánybíróságnak most lehetősége nyílik annak megvizsgálására, hogy a Módtv., illetve annak tényleges alkalmazása megfelel-e az Alaptörvény rendelkezéseinek, ezzel visszajelzést adva a szélesebb nyilvánosság számára, hogy milyen mércével vizsgálja a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését az ügyelosztás gyakorlati megvalósítása során, mit tart alaptörvény-ellenesnek, illetve mit nem.

Indítványozó szerint súlyosan sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező, törvényes bíróhoz való joga, amikor az ügyelosztás során valótlan adatot rögzítettek az ügyelosztás során értékelendő adatok közé, és ennek következményeként az ügyet nem arra a tanácsra osztották ki, amelyhez a Kúria Ügyelosztási Rendje III.3. pontja azt eredendően rendelte, előre meghatározta.

Indítványozó ügye rávilágít, hogy az Európai Unió aggodalmainak enyhítésére, illetve a magyar igazságszolgáltatás jogállami működésének igazolására a Módtv. által megalkotott új, az ügyelosztás folyamatának kereteit meghatározó normák továbbra sem képesek az emberi interakciók okozta jogsértések teljes kiküszöbölésére, azaz továbbra sem garantált az ügyek automatikus, befolyásmentes, független kiosztása.

Indítványozó szerint törvényes bíróhoz való jogának sérelme elsősorban a Módtv. 18. §-a miatt következett be, az ugyanis oly módon módosította a Bszi-t, hogy az ténylegesen nem képes garantálni, hogy a Kúrián az újraindult ügyekben is

- automatikusan;
- emberi mulasztás vagy szándékos emberi beavatkozás hatása nélkül;
- az ügyelosztási rendben meghatározott, kiszámítható szabályok szerint

történjen az ügyek kiosztása.

A Módtv. által hatályba lépett jogszabályi rendelkezések – ahogyan azt Indítványozó ügye is igazolja – nem teremtenek olyan objektív, szigorú keretrendszert, amelyben kizárt annak lehetősége, hogy a Kúriára kerülő újraindult ügy ne ahhoz a tanácshoz, és ebből következően bírókhoz kerüljön kiosztásra, amelyhez, illetve akikhez a Kúria Ügyelosztási Rendje, különösen annak III.3. pontja alapján ki kellene osztani.

A Módtv. 18. §-a által megalkotott norma, különösen a Bszi. 10. § (1) bekezdését, (4) bekezdés b) és c) pontjai, illetve a Bszi. 10. § (5) bekezdése nem hézagmentes, és nem képes garantálni a bírósághoz forduló jogalanyoknak

- sem a tisztességes eljáráshoz való jogának;
- sem a törvényes bíróhoz való jogának

tényleges érvényesülését. Mindez nem csak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, de az Alaptörvény B) cikkéből levezethető jogbiztonság követelményét is sérti.

Indítványozó hangsúlyozza, hogy Indítványozó számára különösen azért hátrányos, hogy megfosztották Indítványozót törvényes bíróitól, mert e bírák, a Mfv.VIII.10.068/2023/6. számú végzéssel befejezett ügyben egyszer már Indítványozó számára kedvező döntést hoztak, ily módon a jogsértő ügykiosztással lényegében annak potenciális lehetősége hiúsult meg, hogy ez az újraindult ügyben megismétlődhessen.

*

I.5./ Amennyiben a T. Alkotmánybíróság a Módtv. 18. §-át, a Bszi. 10. § (1) bekezdés (4) bekezdés b) és c) pontjait, továbbá a Bszi. 10. § (5) bekezdését nem találja alaptörvény-ellenesnek, akkor Indítványozó a Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességére is hivatkozik, a törvényes bíróhoz való jogának sérelmével összefüggésben, az előbbiekben részletesen indokokra hivatkozva.

I.6./ Indítványozó szerint az Alkotmánybíróságnak határozottan, és a nyilvánosság számára megnyugtató módon állást kell foglalni abban a kérdésben, hogy nincs összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által szabályozott tisztességes eljáráshoz való jog követelményével, a törvényes bíróhoz való joggal az, ha az előre meghatározott és közzétett, nyilvánosan megismerhető ügyelosztási rendtől eltérően, azért osztanak ki egy ügyet másik tanácsra, mert az ügyelosztás során, ügyelosztás során figyelembe vett adatként valótlan adatot rögzítenek, illetve vesznek figyelembe.

Nem eshet csorba az igazságszolgáltatásba vetett bizalmon, nem kérdőjelezhető meg az igazságszolgáltatás intézményi függetlensége, nem veszíthető el Magyarország hitelessége az Európai Unió intézményei és más tagállamok előtt pusztán amiatt, hogy egy egyedi ügyben az ügyelosztás menete ne a Kúria Ügyelosztási Rendje által meghatározottak szerint történjen. Az uniós források veszélyeztetése és egy egyedi ügy eltérítése ugyanis egymáshoz nem mérhető.

Az Alkotmánybíróság az Abtv. 41. §-a, valamint 43. §-a alapján rendelkezik a szükséges hatáskörrel arra, hogy orvosolja a jelent alkotmányjogi panaszban hivatkozott jogsértést, egyértelműen kifejezve azt, hogy az ügyelosztási rendtől történő eltérés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezethető törvényes bíróhoz való jogot, amely nem marad következmény nélkül.

Indítványozó szerint a konkrét alaptörvény-ellenesség felszámolásán túl kizárólag így kerülhető el annak még a látszata is, hogy a Módtv. által az uniós források kifizetése érdekében hatályba lépett jogszabályok a gyakorlatban valójában ténylegesen nem érvényesülnek, és az Európai Unió aggodalmai megalapozottak lehettek. Az Alkotmánybíróságnak ugyanis mindenki számára világossá tehetné, hogy hatásköre kereteit között orvosolja azokat a jogsérelmeket, amelyek az ügyelosztással összefüggésben felmerülő alaptörvény-ellenességből erednek.

II.1./ Indítványozó rögzíti, hogy az Mt. 116. §-a, valamint az Mt. 117. §-a, mint az eljárt bíróságok által alkalmazott jogszabályi rendelkezések miatt, az Alaptörvény II. cikke, az XV. cikk (2) bekezdése, valamint a XVII. cikk (3) bekezdésének sérelme következett be.

Az Mt. 116. §-a, valamint 117. §-a ugyanis ésszerű és legitim indok nélkül, a munkavállalók között életkor, mint védett tulajdonság alapján, önkényesen - az alacsonyabb életkorú munkavállalók számára hátrányosan, emberi méltóságukat sértve – közvetlenül tesz különbséget a tekintetben, hogy az egyes munkavállalók hány munkanapnyi szabadságra jogosultak.

Az Mt. 116. §-a, valamint 117. §-a tehát nem kezeli az alacsonyabb életkorú, fiatalabb munkavállalókat azonos méltóságú személyként más munkavállalókhoz képest, hiszen az alacsonyabb életkorú, fiatalabb munkavállalók számára - kizárólag az életkoruk, mint védett tulajdonság miatt - kevesebb szabadság kiadását teszi lehetővé.

Ez egy rendkívül káros, gerontokrata szemlélet, amely áthatja az Mt. szabadsággal kapcsolatos normatív szabályozását. A szabályozás ugyan hosszú ideje fennáll, de ésszerű indokát nem adja annak, miért, milyen ésszerű okból rendel kevesebb szabadságot adni a fiatalabb munkavállalóknak, ezzel a munkaviszony tekintetében mintegy másodlagos jogalannyá minősítve őket.

Indítványozó szerint ahhoz, hogy az Mt. 116. §-a, illetve 117. §-a megfeleljen az Alaptörvény II. cikke, az XV. cikk (2) bekezdése, valamint a XVII. cikk (3) bekezdése által előírtaknak, abból kell kiindulni, hogy a szabadság kiadása és mértéke tekintetében a teljes az egyenjogúság a munkavállalók között, függetlenül attól, hogy hány évesek.

II.2./ Indítványozó szerint szükségtelen és aránytalan a munkavállalók között különbséget tenni pusztán amiatt, hogy az adott munkavállaló milyen életkorú.

A szükségesség körében Indítványozó nem lelt fel olyan jogforrást, jogalkotói indokolást, de még tudományos publikációt sem, ami választ adna arra a kérdésre, hogy miért van szükség arra, hogy a fiatalabb munkavállaló kevesebb szabadságot kapjon, azaz többet dolgozzon, mint egy idősebb munkavállaló.

E jogkérdés vizsgálata során alapvetően annak a mély és lényegi vizsgálatára, újraértékelésére van szükség, hogy a szabadságnak tulajdonképpen mi a rendeltetése, mi annak célja. A szabadság rendeltetése a munkavégzéshez szükséges vitalitás, életerő pótlása, a regenerálódás, vagy ez egy kegy, amit az idős korral vagy a megélt, megszerzett élettapasztalattal, tudással lehet kiérdemelni?

II.3./ Bár jogforrás, jogszabályi indokolás nem ad számot arról, hogy miért van szükség a munkavállalók életkoron alapú hátrányos megkülönböztetésének, a köztudatban jelen van néhány érv amellett, hogy miért alakulhatott így az Mt. szabályozása. Indítványozó jelen alkotmányjogi panasz benyújtását megelőzően vizsgálta a megkülönböztetés ezen érveken alapuló szükségességét.

Érvek a szabadság kiadásával kapcsolatos munkavállalói, életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés igazolására	Miért nem igazolja a szükségességet?
Az alacsonyabb életkorú munkavállalók kevésbé fáradnak el, mint a magasabb életkorú munkavállalók.	Egy alacsonyabb életkorú munkavállaló nem feltétlenül fárad el kevésbé, mint egy idősebb munkavállaló, hiszen szerencsére számos magasabb életkorú személy örvend kiváló fizikai állóképességnek, míg vannak olyan alacsonyabb életkorú munkavállalók, akik bár az Mt. 120. §-a szerinti pótszabadságra nem jogosultak, de egészségi állapotuk miatt hamarabb elfáradnak, kimerülnek. Egy fizikai munkát végző alacsonyabb életkorú munkavállaló hamarabb kimerül fizikai értelemben, mint egy képernyő előtti munkát végző magasabb életkorú munkavállaló.
Az alacsonyabb életkorú munkavállalók nem olyan tapasztaltak, mint a magasabb életkorú munkavállalók.	Indítványozó szerint a szabadság célja alapvetően a regenerálódás biztosítása, amire tapasztalat és tapasztalat hiányában is szükség van. A szabadság nem tapasztalat által kiérdemelhető kegy, hanem regenerálódást biztosítani hivatott alkotmányos jogintézmény. Az életkor és a tapasztalat ráadásul nem feltétlenül függ össze. Indítványozó példaként utal rá, hogy az Alkotmánybíróságon dolgozó fiatal jogászok bizonyosan vannak olyan felkészült és tapasztalt munkavállalók, mint azon tőlük idősebb szakemberek, akik beadványainak vizsgálatában segítik az Alkotmánybíróságot. Nekik sem jár tehát kevesebb szabadság, mint másoknak.
Az alacsonyabb életkorú munkavállalóknak nincs szükségük annyi szabadidőre, mint a magasabb életkorú munkavállalóknak.	Indítványozó szerint az alacsonyabb életkorú munkavállalóknak élethelyzetük miatt éppen hangsúlyosabban szükségük van a szabadságra, hiszen ezen életkorban különösen párkeresés, családalapítás, otthonteremtés, gyermekvállalás, idős szülők gondozása miatt természetszerűleg többet kellene távol lenniük a munkavégzési helyükről. Ezzel szemben egy magasabb életkorú munkavállaló, nagykorú gyermekekkel, saját otthonnal, megtakarítással, biztos egzisztenciával nyilvánvalóan kevesebb életfeladattal néz szembe, mint egy életét éppen megkezdő fiatal.
A magasabb életkorú munkavállalók megérdemlik, hogy több szabadságra legyenek jogosultak.	Indítványozó szerint a magasabb életkorú és az alacsonyabb életkorú munkavállalók egyaránt, megkülönböztetés nélkül megérdemlik ugyanazt a mértékű szabadságot. A szabadság nem életkor alapján kiérdemelhető kegy, hanem regenerálódást biztosítani hivatott alkotmányos jogintézmény.

Megállapítható tehát, hogy nincs olyan szükségességet igazoló körülmény, amellyel igazolható lehetne, hogy az alacsonyabb életkorú munkavállalókat hátrányosan megkülönböztetve az Mt. 116. §-a, valamint 117. §-a – kevesebb szabadság kiadását rendeli az alacsonyabb életkorú munkavállalóknak, mint a magasabb életkorú munkavállalóknak.

II.4./ Szükségesség hiányában az Mt. 116. §-a, illetve 117. §-a nyilvánvalóan aránytalanul is diszkriminálja az alacsonyabb életkorú munkavállalókat, illetve sérti azok emberi méltóságát.

Indítványozó ezzel összefüggésben rámutat, hogy a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK Európai Parlamenti és Tanácsi Irányelv (a továbbiakban: **Irányelv**) 7. cikk (1) bekezdése azt írja elő a tagállamok számára, hogy hozzák meg a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót legalább négy hét éves szabadság illessen meg.

Figyelemmel arra, hogy a szabadságot munkanapra adják ki, ezért a négy hétnyi szabadság, az négy hétnyi napnak megfelelő munkanapra, azaz 28 munkanapra kiadott szabadsággal biztosítható. Minden munkavállalónak, életkortól függetlenül.

Az Irányelv 7. cikk (1) bekezdése tehát nem tesz különbséget a munkavállalók között attól függően, hogy azok milyen életkorúak, hanem egységesen, minden munkavállalók biztosítani rendeli 28 munkanapnyi, azaz négy hét szabadságot.

Az Mt. 116. §-a, 117. §-a tehát különösen azért jelent aránytalan jogkorlátozást, mert

- uniós jogforrásba is ütközően nem biztosítja életkortól függetlenül, megkülönböztetés nélkül minden munkavállaló számára a szabadságot;
- sérti az 1993. évi XXXI. törvény által kihirdetett az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 14. cikkét is.

II.5./ Indítványozó utalni kíván rá, hogy az Mt. 116. §-a, 117. §-a az Alaptörvény E) cikkét is sértik, ugyanis lényegében nem implementálják megfelelően a hazai jogrendbe az Irányelv 7. cikk (1) bekezdését. Az Irányelv és az Mt. 124. § (1) bekezdése alapján ugyanis a szabadságot munkanapokra kell kiadni. Ebből következően az Irányelv 7. cikk (1) bekezdése szerinti legalább négy hét szabadságot négyhétnyi nappal egyenértékű munkanapra, azaz 28 munkanapra kell kiadni.

Az Mt. 116. §-a szerinti 20 munkanapnyi alapszabadság nemhogy az Irányelv 7. cikk (1) bekezdése szerint négyhétnyi szabadságot, de még a három hetet, azaz 21 munkanapnyit sem éri el.

Indítványozó hangsúlyozza, hogy a pihenőnap, a pihenőidő, illetve az egyéb munkavégzési kötelezettség alóli mentesülést eredményező távollétek nem minősülnek szabadságnak, ezért okszerűtlen az első és másodfokú ítéletek azon indoka, hogy szabadság kiadásakor kizárólag *„azt kell biztosítani, hogy a szabadság napok meghatározásával és a pihenőnapok figyelembevételével a munkavállaló négy hét időtartamban ne végezzen munkát.”*

Ezzel összefüggésben Indítványozó rámutat arra, hogy a munkáltató készenlétre (rendelkezésre állásra) is kötelezheti a munkavállalót, amely készenlétet az Mt. 112. § (2) bekezdése alapján a munkáltató pihenőnapra is elrendelheti. A munkavállaló munkaviszonyból származó jogait és kötelezettségeit tehát alapvetően befolyásolja, hogy milyen okból, milyen jogalappal „nem végez munkát”, azért, mert egy adott napra pihenőnapot osztott be a munkaidőbeosztásban részére a munkáltató, vagy azért, mert szabadságot adtak ki részére, vagy esetleg más okból nincs munkavégzési kötelezettsége.

II.6./ Indítványozó a Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.057/2022/24. számú ítéletének, a Győri Ítélőtábla Mf.V.30.049/2023/3. számú ítéletének, valamint a Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét azért állítja, mert az Mt. 116. §-ának, illetve az Mt. 117. §-ának alkalmazásával az eljárt bíróságok alaptörvény-ellenes normát alkalmaztak, amely így az ügy érdemére is kihatóan alaptörvény-ellenesen következtetésekre is döntésre is vezetettek.

Indítványozó a Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.057/2022/24. számú ítéletének, a Győri Ítélőtábla Mf.V.30.049/2023/3. számú ítéleteinek alaptörvény-ellenessége körében hivatkozni kíván arra is, hogy a Székesfehérvári Törvényszék kizárólag az Indítványozó, mint felperes előzetes döntéshozatal iránti kérelmét utasította el, az alperes kérelméről nem hozott döntést. Mindezt pedig a Győri Ítélőtábla másodfokú eljárásban nem orvosolta.

Az Alkotmánybíróság, a 26/2015. (VII. 21.) AB határozata [60] pontjában rögzítette, hogy az Alkotmánybíróság álláspontja szerint, ha egy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére kötelezett bíróság előtt merül fel a felek részéről a közösségi jog alkalmazásának, érvényessége megállapításának, illetve értelmezésének a kérdése, és a bíróság a kezdeményezésére irányuló indítvány elutasítása tárgyában nem hoz indokolt döntést, az egyértelműen alappal veti fel a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét. A bíróság mérlegelési lehetősége ugyanis nagymértékben korlátozott, főszabály szerint az Európai Unió Bírósághoz kell fordulnia és csak akkor mentesül e kötelezettsége alól, ha a közösségi jog nem releváns az adott ügyben vagy a közösségi szabály helyes értelmezése a bíró szerint egyértelmű, illetve ha az érintett jogkérdésben az Európai Unió Bíróságnak kialakult gyakorlata van. A kezdeményezésre kötelezett bírónak tehát számot kell adnia arról, hogy kötelezettsége ellenére miért nem fordul az Európai Unió Bírósághoz. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint - a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadóan - az eljáró bíróságnak függetlenül attól, hogy kötelezettnek minősült-e vagy sem, továbbá függetlenül attól, hogy helyt ad-e a kezdeményezésre irányuló kérelemnek, avagy sem, alakszerű döntést kell hoznia a kezdeményezésről, és azt legkésőbb az ügydöntő határozatban meg kell indokolnia. Az indítványozó peres fél ugyanis joggal számíthat arra, hogy az ügye kapcsán felmerült és annak eldöntése szempontjából releváns közösségi jogi probléma az Európai Unió Bíróság elé kerül. Ennek elmaradása érdemi kihatással lehet a jogvita végeredményére, ezért a bíróság köteles megindokolni az indítvány elutasítását, mivel egyrészt ez garantálja, hogy megalapozott döntést hozott a kezdeményezés tárgyában, másrészt a peres fél innen ismerheti meg a döntés okát.

Indítványozó szerint az 26/2015. (VII. 21.) AB határozat alapján a Székesfehérvári Törvényszék alkotmányjogi panasszal támadott ítéletének alaptörvény-ellenessége egyértelműen megállapítható, hiszen a bíróság nem hozott végzést sem az alperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezési iránti kérelem elutasításáról, sem az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről. Mindezek alapján sérült Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való joga, hiszen e döntés a további jogorvoslati eljárásokban sem képezte, képezhette a felülbírálat tárgyát. A Székesfehérvári Törvényszék nem tett eleget továbbá az indokolási kötelezettségének sem, hiszen a végzést sem hozta meg, amit megindokolhatott volna.

Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére figyelemmel nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panaszával összefüggésben a neve nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Mellékletek:

1. számú melléklet: Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.057/2022/24. számú ítélete
2. számú melléklet: Győri Ítélőtábla Mf.V.30.049/2023/3. számú ítélete
3. számú melléklet: Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítélete
4. számú melléklet: A Kúria által a Bszi. 10. § (7) bekezdése alapján közzétett adatsor
5. számú melléklet: Kúria Ügyelosztási Rendje
6. számú melléklet: Kivonat az Ügyfél Irathozzáférési Rendszerből a Mfv.V.10.033/2024. számú ügy adataiból

Budapest, 2024. szeptember 23.

[redacted]
indítványozó